

Șarlatanul și bolnavul

Grigore Alexandrescu

La un neguțător mare
Căruia vederea-i slăbise
Fără nici o invitare
Un doctor vestit venise.
Când zic vestit, se-nțelege că nimeni nu-l cunoștea,
Însă avea atestate
Numai în aur legate,
Diplome ce-n academii luase, cum el zicea,
Prin țări care niciodată
Nu au figurat pe hartă,
Dar care cu bună seamă el nici le-ar fi părăsit,
D-ar fi mai avut acolo vrun bolnav de lecuit.
Bunul pățimaș îl crede,
Doctorul vreme nu pierde,
Ci-l unge c-o alifie, apoi la ochi l-a legat,
Apoi după ce îi spune din partea lui Ipocrat
Că are să șază astfel o săptămână deplin
Întinde mâna... pe masă era un frumos rubin,
Inel de formă antică, vechi suvenir părintesc;
Doctorul îl ia, se duce, și ca să vă povestesc
Mai pe scurt, el vine iară a doua ș-a treia zi,
Și nencetat, totdeauna, la orice vizită nouă,
Luă câte unul-două
Din lucrurile mai scumpe câte în casă găsi.
Când se-implini săptămâna, pe bolnav îl dezlegă:
„Uite-te, cum ți se pare, și cum vezi?” îl întreabă.
„Cum văz? răspunse bolnavul, împrejurul său privind,
Și din averile sale nimica nemaizărind.
Cum văz? nu știu, frate, atât numai poci să zic
Că din ce vedeam odată acum nu mai văz nimic.”

Cunosc patrioți politici, care-așa exploatează
Simplitatea populară, și ei singuri profitează.